

Александра Чворовић

ДРВО ЗНАЊА

БОЛОВАЊЕ

Овдје сам због казне и прочишћења
Гледам сусједни кревет
на њему човјек христолик и разапет
Из дугих руку извиру цијеви
које воде до гроздова пластичних флаша
Течности бијеле жуте црвене
сливају се кап по кап кроз вене
Лежимо покривени тишином
На крају мук више не смета
Лежимо свако на свом жртвенику
У себи жваћемо називе тешких болести
плодове страха грижње очаја гријеха
Субота је и болница је тиха
Само мој муж нервозно корача
ходником и чита
списак умрлих болесника
Ми смо добровољни заробљеници бола
везани флашама разорног лијека
Течности бијеле жуте црвене
сливају се кап по кап кроз вене

Тако бих радо устала и одшетала
Оставила празан кревет за собом
Слободно удахнула мирис свијета
Ваљда баш тако смрт изгледа

ДРВО ЗНАЊА

Осовина глобуса микрокосмоса
са четири правца окретања
Може здробити континенте државе пустиње
Коријење црпи првог човјека и жену
У свезнању проистеклом из жеље
прошлост усисава на једној
будућност расипа на другој страни
Сподобе у крзну цртају бивола на стијени
Плес око ватре у рађању новог хоризонта
Приказе у трансу халуциногеног дима
Одзвањају тупи ударци древних битака
Варке и успони летећих направа
Удубљено стакло за први поглед ка небу
Алхемичар исписује формулу живота
У средишту је земља мудраца
Под сјенком великог диктатора
људи носе свјетлосна копља
Ступају плавокоси младићи
Чекају их жене широких бедара
са дјецом на грудима
Испуњене тржнице куће школе вртови
гозба и музика благостања
обиље у крилу уз мирис укус и зној
Слива се богатство плодова сјећање на врт
прихвата убрзано умножавање
Крошња вришти од људског пулсирања
Срца се извијају као бршљан
обухватају земљу небо камен
Плавозелена сфера пулсира у грудима свемира

ОРХИДЕЈА

Сјећа се врелих њедара џунгле
воли кад небо замирише на пурпур
Ко сумња у чудесни сан орхидеје
Прскам је одстајалом водом
имитирам влагу прашуме
у право вријеме за заливање
Ја сам замјенска свевидећа мајка

у природи је љупко скромна
По шупљинама горостасног дрвећа
тражи мало отпале коре и труња
Лијепа пратиља моћних цинова
не исцрпљује друге да исцвјета раскош
егзотични лептир који не пије крв
Ријетка радост у свијету грабежљиваца

МРАК

Име ми је Мрак
Ја сам ваздух вјетар шум
хитар језик пребрз ум
Мајстор интелектуалне игре
занесен играњем улога
У мени усијана лава
буши тунеле без краја
Газим емотивно блато
ципелама од крокодилске коже
Остављам ране за читав живот
као дјечак који претаче илузије
исијавам изнутра
Јер сам судија закон и пад
Коме сам неопходан
мој панцир је непробојан
Ја сам живин метал
са зјеницама у покрету
електрицитет који пуцкета
Застрашујуће праведан
магнетни поларитет недокучиво
куца у слепоочницама
Мене највише боли
Мене највише боли
Мене највише боли

СРЕЂА

Није то навика
Напросто
Најбоље дефинишем бол

Оштар и јасан
Исписује се косо
Дубоким трагом
Оставље ожиљке
Чак и по екрану
Није то жеља
Напросто
Најбоља сам у предвиђању
Лоших догађаја
Као крв вјештице
У генетском коду
Бол је свуда исти
А срећа је увијек негдје друго
Није то песимизам
Само срећа је
Сумњив и неодређен појам
Већ три деценије
Цртам клопке за њу
Кажу прати ме окружује
Ипак још увијек
Непознато мирише

ИСТИНА

Не вјерујем да постоји истина
Само искривљена перцепција
према холограмима стварности
Остатак традиционалног фолклора
заробљен у суровој видео игрици
Разапето ругло савременог свијета
уз рискантне претпоставке
и живописну надоградњу ега
Узалудно прелазимо тај пут
Не носимо полиграфе
Не познајемо говор тијела
Само обучени шпијуни знају
Нема много простора за истину
Усуђујем се примјетити
мада сам суштински трагалац
путеви се укрштају и разилазе
људи се прожимају и одлазе
а истина лебди сасвим сама